

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ระบบการดำเนินคดีอาญาในปัจจุบันของประเทศต่างๆ ได้เปลี่ยนจากระบบไต่สวน (Inquisitorial System) มาเป็นระบบกล่าวหา (Accusatorial System) ซึ่งก่อให้เกิดแนวความคิดของกระบวนการยุติธรรมในคดีอาญาขึ้นมาใหม่ ที่เรียกว่าแนวคิดของหลักการการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐ (Public Prosecution) ที่ถือว่าการคุ้มครองและการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมหรือรัฐนั้น เป็นหน้าที่ของรัฐ โดยองค์กรที่มีหน้าที่ในการดำเนินคดีอาญาของรัฐอันได้แก่ ศาล อัยการ และตำรวจ นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกอยู่แล้ว ยังมีหน้าที่ต้องตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องที่กล่าวหา ตลอดจนมีอำนาจหน้าที่ค้นหาความจริงแท้ของเรื่องซึ่งเป็นหลักในคดีอาญาที่เรียกว่า “หลักการตรวจสอบ” (Untersuchungsgrundsatz)¹ โดยที่เจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นก็คืออัยการ ทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินคดีในฐานะตัวแทนของรัฐมีอำนาจรับผิดชอบในการดำเนินคดีอาญาชั้นสอบสวนฟ้องร้อง ซึ่งหลักการการดำเนินคดีโดยรัฐมีลักษณะเช่นเดียวกับแนวคิดของพวกอรรถประโยชน์ (Utilitarianism)² ซึ่งบทบาทและอำนาจของอัยการในกระบวนการยุติธรรมทางอาญานั้นมาจากแนวคิดในเรื่องของการแยกอำนาจสอบสวนฟ้องร้องออกจากการพิจารณาพิพากษา และการเกิดขึ้นขององค์กรดังกล่าวมาจากแนวคิดของหลักการดำเนินคดีอาญาโดยรัฐ (Public Prosecution) ที่ต้องมีเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินคดี เพื่อประโยชน์สาธารณะ³

บทบาทหน้าที่โดยทั่วไปของอัยการตามระบบอัยการที่สมบูรณ์นั้น อัยการมีบทบาทหน้าที่สำคัญยิ่ง 3 ประการ กล่าวคือ

---

¹ อรรถพล ใหญ่สว่าง, ผู้เสียหายในคดีอาญา. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2524), หน้า 8.

² เรื่องเดียวกัน.

³ ศิริชัย พลการ, บทบาทของอัยการในการตรวจสอบกระบวนการยุติธรรม. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2550), หน้า 7.

1. อำนาจหน้าที่ในการสอบสวนฟ้องร้อง

ในประเทศต่างๆ ที่ยึดถือระบบอัยการที่สมบูรณ์ เช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และเยอรมัน ถือว่าการสอบสวนฟ้องร้องเป็นกระบวนการเดียวกันไม่อาจแยกได้และต้องอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบขององค์กรที่เรียกว่า “อัยการ” เท่านั้น ทั้งยังมีอำนาจสอบสวนคดีอาญาได้อย่างกว้างขวางโดยสามารถรับคำร้องทุกข์ คำกล่าวโทษได้เอง แล้วดำเนินการสอบสวนหรือควบคุมการสอบสวนของตำรวจ หรือสั่งการแก่ตำรวจตามที่เห็นสมควรได้⁴

2. อำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีอาญาในศาล

อำนาจหน้าที่ของอัยการในชั้นนี้หมายถึง เมื่ออัยการได้ยื่นฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลแล้วอัยการต้องนำพยานเข้าสืบและกระทำการอื่น ๆ เท่าที่เห็นสมควรเพื่อค้นหาความจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดทั้งในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายมาพิสูจน์ จนกระทั่งศาลมี คำพิพากษาโดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้ฝ่าฝืนกฎหมายได้รับโทษที่เหมาะสมกับความผิดด้วย ในขณะเดียวกันอัยการก็ต้องพิทักษ์ผลประโยชน์ของจำเลย มิใช่เฉพาะรักษาผลประโยชน์ของสาธารณะหรือของผู้เสียหายเท่านั้น เพราะบทบาทของอัยการในการดำเนินคดีอาญาในสวนที่เกี่ยวกับผู้ต้องหาหรือจำเลยนี้ ที่ประชุมนักกฎหมายทั่วโลกเกี่ยวกับกฎหมายอาญาครั้งที่ 9 ที่กรุงเฮก ประเทศเนเธอร์แลนด์ เมื่อระหว่างวันที่ 24-30 สิงหาคม พ.ศ. 2507 มีความเห็นว่า

“อัยการควรให้ความสนใจต่อผู้กระทำผิดในฐานะที่เป็นมนุษย์คนหนึ่งต่อศักดิ์ศรีของเขาในฐานะที่เป็นมนุษย์ และต่อสิทธิและต่อส่วนได้ส่วนเสียของเขา ด้วยเหตุนี้วิธีปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดจึงต้องให้เหมาะสมแต่ละบุคคล และเพื่อวัตถุประสงค์ในอันที่จะปรับปรุงและให้กลับเข้าสู่สังคมได้”⁵

3. อำนาจหน้าที่ในการบังคับคดีตามคำพิพากษา

ในระบบอัยการที่สมบูรณ์ อัยการยังมีหน้าที่บังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุด รวมตลอดถึงการวินิจฉัยสั่งการอันเกี่ยวกับการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุดนั้นด้วย ตั้งแต่โทษปรับจนกระทั่งถึงโทษประหารชีวิต

ในประเทศต่างๆ ที่มีระบบอัยการที่สมบูรณ์ อัยการก็มีหน้าที่หลักๆ คือ 3 ประการ ดังที่กล่าวข้างต้นเช่นเดียวกัน อาทิเช่น ประเทศฝรั่งเศส ซึ่งฝรั่งเศสนั้นถือเป็นชาติแรกที่จัด

---

⁴ทวีศักดิ์ ฌ ตะกั่วทุ่ง, “งานอัยการของประเทศญี่ปุ่น,” ระบบอัยการสากล กองทุนสวัสดิการ ศูนย์บริการดอกสารและวิชาการ กรมอัยการ (กรุงเทพมหานคร : เรือนแก้วการพิมพ์, 2526), หน้า 105-106.

⁵อุททิศ แสนโกศิก, “บทบาทของอัยการในการดำเนินคดีอาญา” (อัยการนิเทศ, เล่ม 37, 2508), หน้า 43-45.

ให้มีอัยการขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 23 มีนาคม ค.ศ. 1302⁶ แต่อัยการของฝรั่งเศสไม่ใช่เจ้าพนักงานของรัฐที่ตั้งขึ้นใหม่ หากแต่เป็นทนายของกษัตริย์ (Procureurs du Roi) ที่มีอยู่แต่เดิมมาเป็นอัยการ และ Procureurs du Roi นี้เอง ได้กลายเป็นต้นแบบของอัยการในประเทศอื่นๆ ในระยะเวลาต่อมา ในประเทศฝรั่งเศสนั้น อัยการ เป็นผู้แทนที่จะต้องรักษาผลประโยชน์ของสาธารณชนและในขณะเดียวกันอัยการก็มีหน้าที่ที่จะต้องปกป้องรักษาผลประโยชน์อันชอบธรรมของจำเลยด้วย เนื่องจากจำเลยก็เป็นประชาชนคนหนึ่ง

ประเทศที่มีระบบอัยการที่สมบูรณ์นั้นสามารถคุ้มครองสิทธิของประชาชนตั้งแต่เริ่มต้นก่อนฟ้อง กล่าวคือ การสอบสวนฟ้องร้อง จนถึงสิ้นสุดการดำเนินคดีอาญา กล่าวคือบังคับคดีตามคำพิพากษา แต่ในประเทศไทยนั้นการดำเนินคดีอาญา มีลักษณะโน้มเอียงไปใน “ระบบกล่าวหา” (Accusatorial System) คือ เป็นการต่อสู้คดีระหว่างโจทก์จำเลย โดยศาลทำหน้าที่เป็นกลางวินิจฉัยพิพากษาคดีโดยซึ่งนำหนักของพยานทั้งสองฝ่าย ดังนั้น อัยการในฐานะโจทก์ของแผ่นดินจึงมีบทบาทในการดำเนินคดีอย่างสูง เพราะจำเลยจะถูกกลบโหมหรือไม่ยอมอยู่ที่ความรู้ความสามารถของอัยการในการนำสืบพยานหลักฐานแสดงต่อศาล อัยการเป็นส่วนสำคัญในการดำเนินคดีอาญาตามระบบกล่าวหาต้องรับผิดชอบการสอบสวนฟ้องร้อง แต่อัยการในประเทศไทยไม่มีอำนาจสอบสวน แม้มีกฎหมายบางมาตราที่ให้อำนาจแก่อัยการในการสั่งสอบสวนเพิ่มเติม ก็ยังไม่เป็นหลักประกันเพียงพอในการเอื้ออำนวยความยุติธรรม เนื่องจากการดำเนินคดีอาญาในชั้นก่อนยื่นฟ้องแบ่งแยกเป็นชั้นสอบสวนและฟ้องร้องออกจากกันค่อนข้างเด็ดขาด ทั้งนี้ก็เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านกฎหมาย กล่าวคือ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทยได้แยกอำนาจหน้าที่ “การสอบสวนคดีอาญา” ออกจากอำนาจ “ฟ้องคดีอาญา” โดยเด็ดขาด อัยการจึงมีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีในชั้นนี้อย่างจำกัดมากเมื่อเปรียบเทียบกับอัยการของต่างประเทศ

เนื่องจากอัยการไทยไม่มีบทบาทหน้าที่ในการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนในเบื้องต้นดังกล่าว จึงทำให้อัยการไม่ได้เข้าไปรู้ข้อเท็จจริงในคดีตั้งแต่ต้น และไม่มีบทบาทปฏิบัติของกฎหมายที่กำหนดให้อัยการเสนอความเป็นมาแห่งชีวิตและความประพฤติอันเป็นอาชญาของผู้กระทำความผิด ทำให้ในทางปฏิบัติพนักงานสอบสวนมักจะละเว้นการปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 138 ทำให้พนักงานอัยการไม่มีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงในคดีได้ทั้งหมด ส่งผลให้อัยการไม่สามารถใช้ดุลพินิจในการกลับรื้อคดีอาญาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้การบรรยายฟ้องในคดีของอัยการ จำเลยไม่ได้รับประโยชน์และความยุติธรรมเท่าที่ควร ดังนั้น จึงควรที่จะเพิ่มบทบาทของอัยการในการสืบประวัติของผู้ต้องหา

⁶ส.เปนูนาวิน และม.อรรถไกรวัลลพ, ระบบอัยการ, (พระนคร : ไทยเกษม, 2498), หน้า 46.

เพื่อให้ทราบความเป็นมาแห่งชีวิตและความประพฤติอันเป็นอาชญาของผู้กระทำความผิดโดยให้อัยการมีบทบาทร่วมกับพนักงานสอบสวนดังกล่าวด้วย

ส่วนการลงโทษผู้กระทำความผิดหรือจำเลยในคดีอาญานั้น มีวัตถุประสงค์ก็เพื่อที่จะเป็นการแก้ไขปัญหาในการกระทำความผิด โดยที่ผู้กระทำความผิดหรือจำเลยมีประวัติเบื้องหลังที่มาที่แตกต่างกัน ดังนั้น การลงโทษจึงต้องกำหนดโทษให้มีความเหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิดหรือจำเลยเป็นรายบุคคล (Individualization) ด้วย จึงจะสอดคล้องกับการแก้ไขปัญหาในการกระทำความผิด

ดังนั้น บทบาทของอัยการอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญยิ่ง ในระบบอัยการที่สมบูรณ์ นั่นคือ บทบาทของอัยการในการกำหนดโทษในคดี ซึ่งในประเทศที่มีระบบอัยการที่สมบูรณ์ อาทิเช่นประเทศฝรั่งเศส โดยในทางปฏิบัติของอัยการฝรั่งเศสนั้น จะมีการบรรยายคำขอทำยฟ้องของอัยการเพื่อขอให้ศาลลงโทษตามกำหนดอัตราโทษที่อัยการขอไว้ นอกเหนือจากขอให้ศาลลงโทษตามฐานความผิดฐานใดแล้ว ยังได้กำหนดอัตราโทษ หรือขอให้ศาลกำหนดอัตราโทษตามที่อัยการขอไว้ทำยฟ้องด้วย อันเป็นการตรวจสอบการใช้ดุลพินิจในการกำหนดอัตราโทษให้เป็นไปตามที่อัยการขอไว้ทำยฟ้อง หากศาลมีคำพิพากษาโดยกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยไม่ เป็นไปตามคำขอของอัยการ อัยการจะทบทวนอีกครั้งว่าจำนวนโทษที่ศาลลงโทษจำเลยนั้น เหมาะสมหรือไม่ และหากเห็นว่าไม่เหมาะสมอัยการอาจพิจารณาใช้สิทธิอุทธรณ์ฎีกา คำพิพากษาในประเด็นดังกล่าวต่อไปได้อีก

แต่สำหรับอัยการไทยนั้น ไม่มีบทบาทในการกำหนดโทษดังกล่าวนี้เลย กล่าวคือ ในทางปฏิบัติ ในการบรรยายฟ้องของอัยการจะอ้างเพียงมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่า การกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด ตามมาตรา 158 (6) เท่านั้น โดยมีได้มีการเสนออัตราโทษที่สมควร จะลงแก่จำเลยต่อศาลด้วย ดังนั้น จึงควรที่มีการเพิ่มบทบาทของอัยการให้มีอำนาจในการกำหนดอัตราโทษในมาตรา 158 (6) ให้มีความเหมาะสมกับจำเลยแต่ละคนไป ตามหลักการลงโทษให้เหมาะสมกับตัวบุคคล (Individualization) โดยนำเอาหลักแห่งการตรวจสอบและถ่วงดุล (Check and Balance) มาใช้ร่วมด้วย นั่นก็คือ หน้าที่ในการกำหนดโทษนอกจากศาลแล้วอัยการก็จะต้อง มีหน้าที่ในการกำหนดโทษด้วย เนื่องจากตัวอัยการเองเป็นบุคคลที่รู้ข้อเท็จจริงในคดีมากที่สุด สามารถเข้าถึงข้อเท็จจริงได้ง่ายกว่าศาล ถึงแม้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความของไทยจะให้อำนาจศาลในการไต่สวนคดี ค้นหาพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้ แต่ในทางปฏิบัติ ศาลมักจะวางตัวเป็นกลาง ซึ่งเป็นไปในระบบกล่าวหา จึงเห็นว่าควรให้อัยการเข้ามามีบทบาทในการกำหนดโทษด้วย เพื่อเป็นการป้องกันการใช้อำนาจโดยมิชอบ (Abuse of power)

ดังนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของไทย และในทางปฏิบัติของอัยการ ไม่มีกฎหมาย หรือแนวทางปฏิบัติของอัยการไทยในลักษณะดังกล่าวมาข้างต้น ซึ่งถ้าหากมีการนำหลักดังกล่าวมาปรับใช้กับของไทยจะทำให้ลดข้อผิดพลาดในการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดชั้นโทษ และไม่จำเป็นต้องมีบัญญัติอัตราโทษ หรือที่เรียกกันว่า ยี่ตอก (Sentencing Guideline) ที่เป็นแนวทางในการกำหนดอัตราโทษอีกต่อไป เพราะมีอัยการในการกำหนดกรอบอัตราโทษไว้เป็นแนวทางในการใช้ดุลพินิจแล้ว และหากศาลกำหนดอัตราโทษไม่เป็นไปตามที่อัยการกำหนดไว้ อัยการอาจใช้สิทธิในการอุทธรณ์ฎีกาได้ดังเช่นอัยการฝรั่งเศส ซึ่งเป็นอีกบทบาทหนึ่งที่อัยการควรตรวจสอบและถ่วงดุลการใช้ดุลพินิจของศาล เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องกรณีศาลไม่อาจแก้ไขข้อผิดพลาดอันเนื่องจากการใช้ดุลพินิจของตนเองได้ ซึ่งจะทำให้การคุ้มครองสิทธิของจำเลยหรือผู้กระทำความผิดทำได้น้อย และไม่เต็มที่ มีผลทำให้ระบบอัยการในประเทศไทยไม่สอดคล้องกับมาตรฐานตามระบบอัยการสากล ดังนั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างถูกต้อง อันจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขบทบาทหน้าที่อัยการของประเทศไทยจึงควรมีการศึกษาปัญหาดังกล่าว เพื่อให้ระบบอัยการของเรากลายเป็นระบบอัยการที่สมบูรณ์และเป็นที่ยอมรับของนานาชาติโดยผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์กับสังคมได้บ้างไม่มากก็น้อย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงบทบาทหน้าที่ และหลักปฏิบัติของอัยการในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา
2. เพื่อศึกษาหลักเกณฑ์แนวคิด และมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับบทบาทของอัยการในการกำหนดโทษคดีอาญา
3. เพื่อศึกษาถึงบทบาทหน้าที่ และหลักปฏิบัติของอัยการในการกำหนดโทษคดีอาญา โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบกับบทบาทของอัยการในประเทศฝรั่งเศส

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ความเป็นมาแห่งชีวิตและข้อเท็จจริงต่างๆ เกี่ยวกับผู้กระทำความผิดหรือจำเลยย่อมมีผลต่อการดำเนินคดีอาญาทำให้สามารถกำหนดโทษให้เหมาะสมกับความผิด และเหมาะสมกับบุคลิกลักษณะของผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคลได้ ซึ่งถ้ามีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิดหรือจำเลยอย่างถูกต้องและครบถ้วน ย่อมมีผลทำให้การดำเนินคดีอาญาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและศาลก็จะสามารถกำหนดโทษจำเลยเป็นรายบุคคลได้อย่างเหมาะสม จึง

สมควรให้อัยการได้เข้ามามีบทบาทในการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนเพื่อให้ทราบความเป็นมาแห่งชีวิตและข้อเท็จจริงต่างๆ เกี่ยวกับผู้กระทำความผิด และเพื่อให้การกำหนดโทษเกิดความเหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคลดังกล่าวนี้ จึงสมควรให้อัยการได้เข้ามามีบทบาทในการกำหนดโทษคดีอาญาด้วย โดยบัญญัติให้อำนาจอัยการเสนออัตราโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดหรือจำเลยต่อศาลได้ เพื่อที่ศาลจะได้กำหนดโทษให้มีความเหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิดหรือจำเลย เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขปัญหาในการกระทำความผิด และเป็น การตรวจสอบและถ่วงดุลในกระบวนการยุติธรรมได้อย่างแท้จริง

1.4 วิธีการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ ทำการศึกษาและวิจัยโดยวิเคราะห์จากเอกสาร (Documentary Research) กล่าวคือ เป็นการศึกษาวิจัยโดยการค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล อันได้แก่ บทบัญญัติ ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง รวมถึงระเบียบและ ข้อบังคับต่างๆ หนังสือ เอกสารต่างๆ วารสาร บทความ รวมไปถึงกฎหมายของต่างประเทศ เพื่อนำมาศึกษาเปรียบเทียบกับประเทศไทย เพื่อนำมาวิเคราะห์หาข้อสรุปเกี่ยวกับบทบาทของอัยการ ในการกำหนดโทษคดีอาญา

1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาและวิจัยนี้ เป็นการศึกษาถึงบทบาทของอัยการในการกำหนดโทษคดีอาญา ซึ่งในปัจจุบันอัยการไทยยังไม่มีบทบาทในกรณีดังกล่าวนี้ แต่เพื่อให้ศาลสามารถกำหนดอัตราโทษให้เหมาะสมกับจำเลยได้อย่างแท้จริง และเป็นเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบและถ่วงใน องค์กระยุติธรรมด้วยกัน ดังนั้น จึงควรเพิ่มบทบาทให้อัยการมีอำนาจเสนออัตราโทษที่เหมาะสมให้กับจำเลยเป็นรายบุคคลต่อศาลได้ เพื่อเป็นการกำหนดอัตราโทษในเบื้องต้นก่อน และเพื่อให้อัยการสามารถเสนออัตราโทษดังกล่าวต่อศาลได้อย่างเหมาะสม อัยการต้องอาศัยพยานหลักฐานรวมทั้ง ข้อเท็จจริงต่างๆ ที่เกี่ยวกับตัวจำเลย ดังนั้น อัยการจึงควรเข้าไปมีบทบาทในการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวกับจำเลยดังกล่าวนี้ด้วย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงบทบาทหน้าที่ และหลักปฏิบัติของอัยการในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

2. เพื่อให้ทราบถึงหลักเกณฑ์แนวคิดและมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับ
บทบาทของอัยการในการกำหนดโทษคดีอาญา

3. เพื่อให้ทราบถึงบทบาทหน้าที่ และหลักปฏิบัติของอัยการในการกำหนดโทษ
คดีอาญา โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบกับบทบาทของอัยการในประเทศฝรั่งเศส เพื่อให้สามารถนำสิ่ง
ที่ได้มาเป็นแนวทางในการนำไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ต่อไปในอนาคต

PAYAP UNIVERSITY